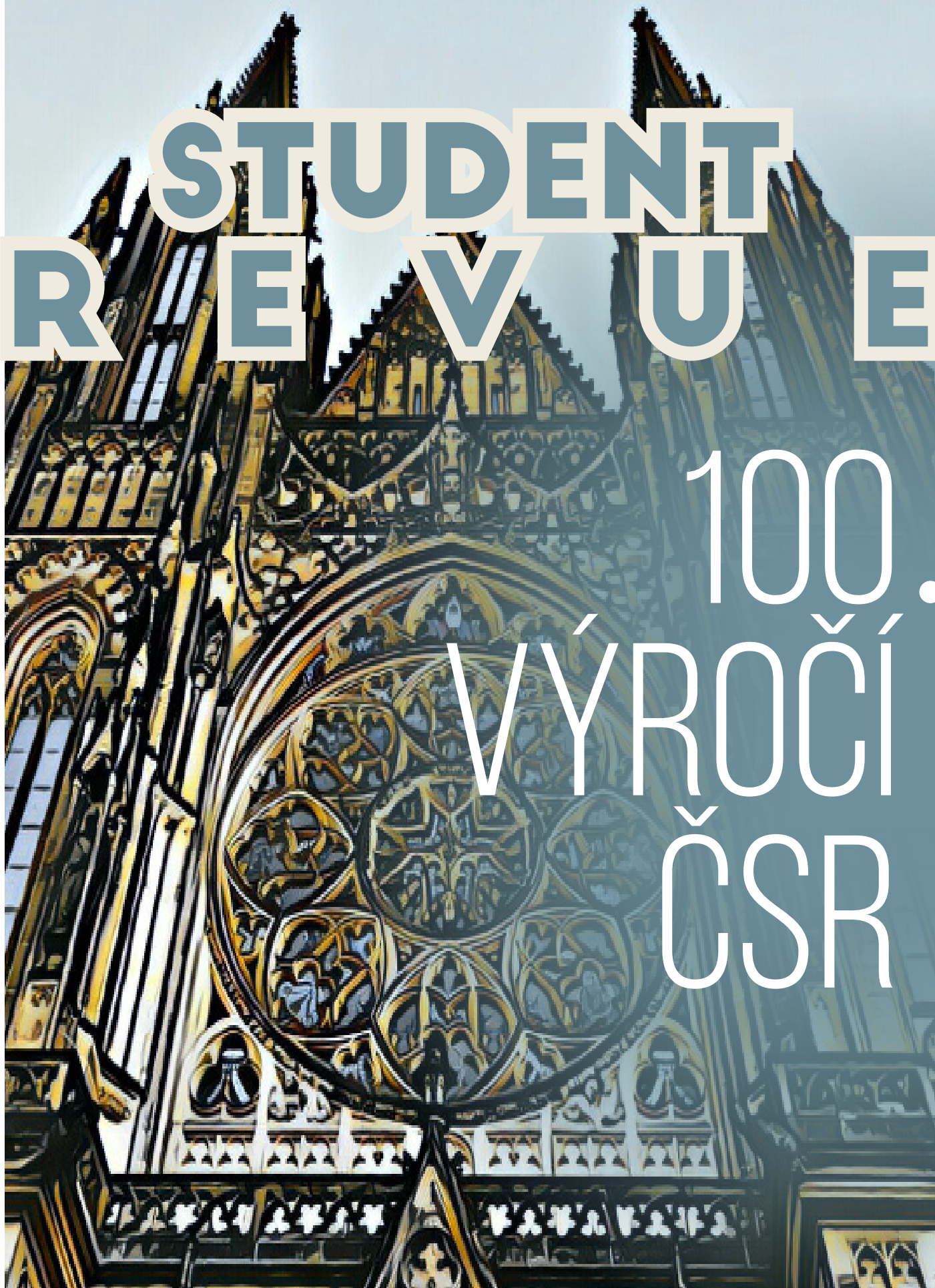

STUDENT REVUE

100.
VÝROČÍ
ČSR

NEBEZPEČNÝ CTITEL

Doufám, že to čteš, a nezahlodil jsi to do koše, jako to máš ve zvyku. Trvalo mi dlouho, než jsem se konečně dokopal k tomu tohle napsat. Však mě znáš. I když, vlastně ne. To já znám tebe. Mám pocit, že tě dokonce znám lépe než sebe. Celkem děsivé, co?

Nevím, jak je to možné, ale prostě jsi mě zaujal. Hned, co jsem tě viděl, tak na tobě bylo něco zajímavého. Nedomůžu přesně popsat, co to bylo, ale na tom teď nezáleží. Jednoduše jsi ve mně vyvolal pocit zvědavosti. Zajímal mě každý tvůj detail. Potřeboval jsem vědět naprosto vše.

Tvé jméno jsem zjistil hned ten den, co jsem tě spatřil. Nebylo to zase tak těžké, stačilo se jen trochu poptat. Další informace jsem si zjišťoval postupně.

Bavilo mě to, bylo to něco jako můj nový koníček. Někdo zpívá, někdo tancuje, někdo kreslí, já se zajímal o tebe. Byl jsi moje záliba.

Uklidňovalo mě vidět, jak se směješ. Škoda, že nyní už tomu tak není. Bolelo mě, když jsi byl smutný. Teď to na mě má spíše opačný efekt. Ale o tom až později.

Po pár měsících jsi začal být paranoidní. Neustále jsi se otáčel, když jsi šel po ulici. Bylo tak vtipné se na tebe koukat. Dokonce jsi začal zatahovat žaluzie. Škoda, že jsem tě sledoval pomocí technologií.

Zatáhnul jsi žaluzie, zamknul dveře, prohledal skříň, ale to, že tě sleduju pomocí telefonu, to tě nenapadlo. Byl jsi tak hrozně naivní. Samá radost na tebe pohledět. Bavilo mě to mnohem více než na začátku. Nad tvou naivitou jsem se dokázal smát hodiny. Sledoval jsem tě místo televize.

Když potom nastal ten zlomový okamžik. Omrzel jsi mě. Ze začátku jsem si to nechtěl připustit, ale poté jsem si to přiznal, prostě jsi mě přestal bavit. Už jsem o tobě věděl vše, už prostě nebylo, co zjišťovat. Byl jsi pro mě jako písnička, taková ta, co si pouštíš pořád

a pořád dokola, až ji nakonec nemůžeš vystát. Tvoje existence mi taky začala pomalu a jistě vadit. Od chťiče, vědět o tobě vše, až k nenávisti. Také nechápu, jak se to mohlo stát.

Určitě si říkáš, že když už mě nezajímáš, tak tě nechám být, co? Tak to tě asi zklamá. I když tě nemohu vystát, tak k tobě mám velmi silné, až nezničitelné pouto. Směšné, vždyť ani nevíš, jak vypadám. To ale vůbec nevádí, víš proč? Protože to velmi brzy zjistíš.

Řekl jsem si, že jsi zbytečný, když mě už nebavíš, a nikdo jiný tě mít nebude, protože bych mu v tom zabránil.

Takže teď tě vyzývám, otoč se a pohleď mi do tváře. Jenom mně. Tvému ctiteli. Tvému stalkerovi...

OBSAH

---

2 NENEZPEČNÝ CTITEL

Stalker není pohádka

WE MET THE EXPERTS 4

Potkali jsme experty na slovo

6 NAŠE VLAJKA

Aneb co se na školách neučí

ŠAMPIONI Z FRANCIE 8

fifa World cup 2018

10 MICHAELA ŠLAPÁKOVÁ

Interview s paní profesorkou

KALENDÁRIUM ZÁŘ.-ŘÍJ. 12

Nemáte náhodou také svátek?

13 GYMNÁZIUM 28. ŘÍJNA

Historické drama skutečností

PRÁCE V USA 17

Jak si vydělat tak trochu jinak

18 STUDENTSKÉ VOLBY

Kdybychom mohli volit...

DOTEKY STÁTNOSTI 21

Exkurze druháků

WELCOME,

Bienvenido, Willkommen, بيحيي, добро пожаловать, Bienvenue, karşılama, no prostě vítejte zpět ve škole.

„Zvonek zvoní, škola končí po schodech se běží, Novák leze po jabloni a je náhle svěží. Bláznivej svět.“ Víte, z kterého filmu je ta písnička?

Bohužel v našem případě „škola začíná“, i když to neznamená, že Novák nemůže lézt po jabloni... Čeká nás 10 dlouhých měsíců tvrdé dřiny. Na druhou stranu to bude i 10 měsíců příjemně strávených se svými spolužáky. A v tom to je. A tak si vás dovolím v našem „Bláznivém světě“ přivítat.

Škola na konci minulého školního roku sice ztratila něco kolem 120 tváří, ale její imunitní systém je natolik dobrý, že už se nám tu pohybuje 120 nových, které jsou připraveny na čtyřletý boj zvaný střední škola.

Odchod některých profesorů, zocelil příchod „staronových“ profesorek, paní prof. Šerákové (Čj a Sv) a paní prof. Bořkovicové (Ma, Iv), které vítáme zpět.

Dovolte mi popřát vám všem úspěšný školní rok 2018/2019, školní rok, který si nenecháte ničím a nikým pokazit.

A samozřejmě pro větší školní pohodu a vyplnění dlouhé chvíle tady budeme my - vaše Student Revue.

Přeji vám příjemné počtení!

TOMÁŠ SUCHÝ

šéfredaktor

WE MET THE EXPERTS

Have you ever wondered about what would be your dream profession, where you would work or what your job would involve? In fact, we as students have thought hundred times about the career we might be interested in and on September 18th 2018 we had a one-time opportunity to talk with nine experts from various professions and ask them questions related to their jobs.

The first one was Petr Mikeska, who is a well-known theatre actor and an art director of the MB theatre. Petr studied tourism and worked as guide in Greece. He didn't start like an actor, but he was highly interested in acting. Eventually, he started to attend the school of acting in Prague. One of his advices was: "If you want to go abroad, then go on your own, not with someone. Just speak and speak and do not use your maternal language."

Our second guest, Zuzana Knesplová, is the school psychologist. She has liked psychology since the first grade at high school. Many times people simply want her to provide a solution for them. However, she does not like that, because according to her, it's about finding a solution together. Then she added: „I am here to help people to get orientated in their own thoughts.“

We also met Milena Městecká, who attended our school years ago. She studied at the Faculty of Mathematics and Physics, but she didn't finish it. She started working for an advertising agency and later worked for companies such as T-mobile, Danone or Škoda Auto. She likes history, travelling and once walked more than 400 km to replicate the exact journey of those who had walked to a Nazi concentration camp. Since then, she has dedicated herself to those projects.

The next guest was Patrik Kastner, a lawyer and chairman of the Ethics Committee in the Pharmaceuticals Industry. After working at probably the number one consulting company in the world he started his own law firm. His life motto is: "Do

not have any regrets. Everything in life is in some strange way a useful experience." He also said that if you are interested in some field, "study hard, focus on it and keep going despite the fact that it is not always easy."

Eero Kankainen was born in Finland and became one of the leading car industry designers. His work carrier took him to companies such as Nokia, Volkswagen Torino Italy and Aufeer Design. He said that it's really difficult to push your idea when you have many competitors around you. You also made it clear that if you want to be better than others, you have to spend a lot of free time working extra hours to get there.

Tomáš Dostál left his job in Brno, where he was not satisfied and started travelling. He went to Nepal and taught local children. When he came back to the Czech Republic he started working for ŠKODA AUTO, where he mediates relationships and related projects. He told us that if we have an opportunity to go abroad, we should definitely go. We will learn new things about ourselves.

A local politician, Daniel Marek, is the deputy major and a member of MB City council. His responsibilities involve education, leisure activities, culture and external relations. He took an interest in politics when he was a teenager. Some of his immediate plans are to build parking house and to reduce the number of homeless people in Mlada Boleslav.

A medical doctor, Martin Janeček, is a former student of our school. He also studied at the

S!

▲ Právnik **Patrik Kastner** diskutuje se studenty 4. ročníků.
▲ **Vojtěch Kurka**, IT specialista, v rozhovoru.

Charles University First Faculty of Medicine. We were able to see some surgery tools he brought with him, learned about a surgery process and much more.

Our last guest was Vojtěch Kurka, a PHP developer. His career started as the CTO and co-founder at one of the leading Internet portals called Heureka. He called out that a university is not about learning things. It's about learning how to learn.

We appreciated their visit and realized that one of the most important things in choosing a career is to be truly interested in it. We loved the obvious and true passion of those experts for their jobs. We also realized that we should enjoy the time we spend thinking and researching our possible future job. It is both a process and a journey. In fact, the first college might not be the right one for us and maybe the first job will not be the right one either. However, we should find what we would like to have a key to and then choose the way that leads and opens the right door.

NAŠE VLAJKA ANEB CO SE NA ŠKOLÁCH NEUČÍ A

Stalo se mi něco úplně nenormálního. Přesunula jsem se v čase!!! Sama bych tomu nevěřila, kdybych neměla důkaz.

Ani nevím, jak se to stalo, ale najednou jsem stála uprostřed Prahy. Nalevo jsem měla Pražský hrad. Když jsem se trochu porozhlédla, poznala jsem, že nemůžu být ve své době, protože jsem nikde neviděla žádné stánky se suvenýry a ani socha Masarykova tam nebyla. Najednou ke mně přišel nějaký kluk a pobízel mě:

„Tak si pospěš, Tatiček Masaryk tu bude každou chvíli!“ volal.

„No jo, vždyť už jdu!“ odpověděla jsem mu úplně automaticky a šla jsem za ním. Neznala jsem ho, ale vypadal mile a navíc mi odpověděl na otázku, kdy a kde to vlastně jsem.

Přidali jsme se k davu, který záhy vytvořil uličku. Chvíli nato se ozvala slavnostní fanfára a sešikovaní vojáci. A pak se objevil...

„Tatiček Masaryk!“

Jeho příjezd způsobil nepopsatelnou radost všech přítomných. Všichni jásalí a vítali nového a našeho vůbec prvního prezidenta. Když seskočil z koně, seskupila se kolem něj hromada lidí. Ten kluk mě vtáhnul do víru novinářů a vysvětlil mi, že je jen omezené množství otázek a že my máme dohromady jednu.

„Já žádnou otázku nemám, takže je to na tobě.“ Zamyslela jsem se a zatímco můj kamarád sepisoval ty nejzajímavější otázky a odpovědi, já už jsem pomalu šla na řadu.

„Co znamenají barvy na naší státní vlajce?“ zněla moje otázka.

„Naše vlajka má barvy po našem státním znaku. Bílá symbolizuje lva a červená červené pole za ním.“ Zněla zase odpověď. Kdybych se mohla ptát dál, zeptala bych se: „A co modrá?“ Můj spolupracovník ale asi uměl číst myšlenky,

protože mi zašeptal: „Modrý klín symbolizuje Slovensko, ale bude tam připojen až v roce 1919. Tak ahoj!“ A než jsem se stačila zeptat, jak to ví, byla jsem ve svém pokoji. V ruce jsem držela chlapcovy záznamy, které jsou teď důkazem, že se mi to celé nezdálo. Rychle jsem je prostudovala. Stálo tam:

„PROČ SE JMENUJETE PO SVÉ ŽENĚ?“

„CHTĚL JSEM PODPÓRIT Kladné postavení žen ve společnosti.“

„PROČ VZNIKLO ČESKOSLOVENSKO A NE ČESKO A SLOVENSKO?“

„BRATŘI SLOVÁCI POTŘEBOVALI POMOCT K SAMOSTATNOSTI, TAK SE K NÁM PŘIPOJILI.“

„CO VÁS ZDRŽELO V AMERICE, KDYŽ JSTE SE MOHL PŘIPOJIT KE ZDEJŠÍM OSLAVÁM?“

„PRAVDA, VRÁTIL JSEM SE AŽ 21. PROSINCE 1918. V AMERICE MĚ ZDRŽELA POLITICKÁ ČINNOST.“

„PROČ MÁTE TAK VŘELÝ VZTAH KE KONIM, ZVLÁŠTĚ K BÍLÝM?“

„MŮJ OTEC BYL PANSKÝ KOČÍ A NAUČIL MĚ TATO ZVÍRATA MILOVAT. CO SE BĚLOUŠŮ TÝČE, PŘÍPADAJÍ MI KROTČÍ.“

Den nato jsem se zeptala paní profesorky, která nás má na dějepis, jestli je to všechno pravda.

„Ano, Masaryk, náš první prezident, měl příjmení po své manželce, z Ameriky se vrátil jednadvacátého a miloval koně, zvláště bílé. Jeho táta byl kočí.“

„A je pravda, že do 83 let jezdil na koni a svoje děti nutil chodit k jídlu s límcem a kravatou?“ zeptala jsem se, protože jsem to nedávno někde slyšela a nechtěla jsem tomu věřit.

KA

A NA CO SE NEMYSLÍ

„To je taky pravda. Je o tom dokonce i příběh. Chceš ho slyšet?“

„Jsem jedno ucho!“

„Tak dobře. Jednou, když byl čas k obědu, přišel Masarykův nejstarší syn Herbert sice umytý, ale bez límce a kravaty. Masaryk mu řekl: Jdi a vrať se oblečen. Herbert se vrátil s kravatou a manžetami na zápěstích, ale bez košile. Masaryk ho chtěl pokárat, ale ovládl ho smích.“

„Tak na shledanou!“

To je teda situace.... Přijít bez svršku na oběd. To by mě na jeho místě nenapadlo. Taky bych mohla někdy přijít na jídlo jen v tílku, až budu mít někdy období vzdoru. A začnu cò nejdřív!

ŠAMPIONI Z FRANCIE

V červnu a červenci probíhalo v Rusku Mistrovství světa ve fotbale, kterého se zúčastnilo celkem 32 týmů ze všech kontinentů. Po bojích ve skupinách, kde nečekaně brzy vypadli obhájci titulu z Německa, následovalo play-off v podobě pavouka. Překvapením turnaje byl domácí celek, jenž v Osmifinále vyřadil po penaltách silné Španěly a ve čtvrtfinále potrápil následujícího finalistu z Chorvatska.

Do bojů o medaile se po dlouhých letech probjovala i Anglie, která prolomila penaltové prokletí z minulých turnajů a vyřadila postupně Kolumbii a Švédsko. Černým koněm turnaje byl už od začátku tým z Belgie. Bookmakery byl před turnajem tipován na medaili, což se i potvrdilo a Belgičané získali bronzové medaile po výhře nad Anglií. Při své cestě za bronzem vyřadili tým kanárků z Brazílie a srdatě bojující Japonce, s nimiž ještě 20 minut před koncem prohrávali o 2 branky. Oči většiny fanoušků se upínaly na souboj portugalského Ronalda s argentinským Messim. Fotbalovou veřejnost zajímalo, zda jeden z nich dokáže dosáhnout na titul. Tyto týmy se mohly utkat ve čtvrtfinále, ale Argentina vypadla po krásném zápase s Francií a Portugalci se balili po prohře v osmifinále s Uruguayí. Oba týmy tak zůstaly za očekáváním a do bojů o medaile se nedostaly.

Do samotného boje o pohár mistra světa se dostaly týmy z Chorvatska a Francie. Oba týmy celý turnaj podávaly kvalitní výkony a snažily se o útočný a líbivý fotbal. Po úvodním gólu, který vstřelila Francie, dokázali Chorvaté odpovědět Perišičem. Poté však Francie vsítla 3 branky, o něž se postarali: Griezmann z pokutového kopu a Pogba s mladičkým Mbappém po střelách z dálky. O zkorigování výsledku se postaral Mandžukič. Využil váhající rozehty gólmána Lorise, kterému míč vypíchl a uklidil míč na 4:2. Tento výsledek byl konečný a Francie se tak mohla po 20 letech opět radovat ze světového prvenství. Nejlepším střelcem turnaje se stal „bramborový“ Angličan Harry Kane se 6 brankami. Nejlepším hráčem byl vyhlášen chorvatský kapitán Luka Modrič, který svými výkony dotáhl svůj tým až ke stříbru.

Před turnajem se široká veřejnost bála o bezpečnost. Nutno ale podotknout, že Rusové pořadatelství zvládli na výbornou bez jakéhokoliv problému. Stadiony byly krásné a plné fanoušků. Mírnou kaňkou byl snad jen závěrečný ceremoniál, na kterém se sešly hlavy států z Chorvatska, Ruska a Francie. Při tomto ceremoniálu začalo silně pršet a ochranky opatřily pro své hlavy státní deštníky. První, kdo dostal deštník, byl ruský prezident Putin, který ale zbaběle nechal čekat chorvatskou prezidentku Kitarovicovou na dešti, a sám už byl schován. Tento mírný incident se však dá přehlédnout a šampionát se dá hodnotit jako zdařilý.

RUS

FIFA WORLD CUP

RUSSIA 2018

ROZHOVOR S PANÍ PROFESOROU

MICHAELOU ŠLAPÁKOVOU

JEDNA ŠPATNÁ ZNÁMKA Z VÁS Š

A zase jeden rozhovor, i v letošním roce se můžete těšit na nahlédnutí do 13. komnaty některých našich profesorů. Napoprvé nám poskytla interview paní profesorka, jejíž vášní je dějepis, který společně s německým jazykem také vyučuje. Současně je i novopečenou třídní učitelkou třídy 5.O. No, teď už asi každý ví, že hovoříme o paní profesorce Michaele Šlapákové.

1. Co Vás přivedlo k profesi učitelky (profesorky)? Bylo to vždy vaše přání? Vyzkoušela jste si i jiná povolání?

Ještě v 5. třídě jsem si myslela, že bych chtěla pracovat v lese – jako hajný. Ale změna nastala v 6. třídě, kdy jsme na dějepis dostali paní učitelku, která uměla krásně vyprávět. V této době začala moje velká láska k dějepisu. Jedním ze vzorů pro mě byla i moje profesorka dějepisu na zdejším gymnáziu – paní profesorka Šindelková. Věděla jsem, že v budoucnu chci učit – dějepis ... a něco k tomu. Volba padla ještě na ruský jazyk. Jiná povolání jsem nezkoušela. Nebylo proč.

2. Co Vás vedlo k vystudování němčiny a dějepisu. Jaké školy jste vystudovala?

Nejdříve jsem studovala ruštinu a dějepis na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a pak němčinu

na Pedagogické fakultě UJEP v Ústí n. Labem. Dějepis byla láska na „první“ pohled, němčina částečně nutnost. Po r. 1989 se nikdo nechtěl ruský učit...

3. Za pár dní proběhne jedno slavné výročí, 100 let od vzniku samostatného Československa. Koho považujete za největší České (československé) velikány a proč?

TGM, za jeho odvahu jít za svými ideály.

4. Které období historie Českých zemí a nebo i světa Vás nejvíce zajímá a proč?

Asi nejvíce mám ráda český středověk a dějiny 20. století. A proč? Středověk je česká krajina a hrady, tajemno, možnost zapojit fantazii... A 20. století – současnost moje a mé rodiny...

5. Němčina je s naším regionem spjatá. Jaký máte názor na dlouhodobější pobyty studentů v zahraničí, třeba právě v Německu? Dostala jste vy někdy takovouto šanci, popř. využila byste ji, kdyby Vám byla nabídnuta?

Pobyty v zahraničí je výborná šance na zlepšení jazykové úrovně, odbourání strachu mluvit (co kdybych udělal chybu), na poznání kultury a života v jiné zemi. Já jsem v německy mluvících zemích dlouhodobě nebyla. Kdybych ale měla dříve tuto možnost, určitě bych ji využila.

ORKOU

PÁKOVOU

ŠPATNÉHO STUDENTA NEDĚLÁ!

6. V letošním roce jste se poprvé na naší škole vžila do role třídní profesorky? Jaký by podle Vás měl být přístup třídního profesora ke studentům na střední škole?

Třídní profesor by měl být na jedné straně důsledný, ale na druhé straně vstřícný, chápavý a se smyslem pro humor.

7. Učíte u nás přibližně rok. Stala se Vám za tuto dobu nějaká vtipná situace. (historka)?

Vtipné jsou přeřeky či „překlepy“ studentů, kdy máme možnost se společně zasmát. Např. „Vlašský dvůr byl dvůr, na kterém rostly vlašské ořechy.“ „Proč Král železný?“ „Nosil na sobě hodně zbroje, proto železný.“ „Seit 1961 hat viele Občanů geutekln.“

8. Jak se Vám spolupracuje se současnými studenty?

Jsem velice spokojena. Jsem moc ráda, že jsou ochotni zkusit či vyzkoušet něco nového či občas asi pro ně i neobvyklého.

9. Jsou před námi pochmurné podzimní dny. Jak byste nám doporučila trávit volný čas? A jak ho ráda trávíte vy?

Každý tráví rád svůj volný čas podle sebe. Pro mě je radostí strávit svůj volný čas se svou rodinou, s přáteli, s knihou.

10. Měla byste nějaký vzkaz nebo „poselství“ pro naše studenty, a především

a) pro nově nastupující prváky

Jedna špatná známka z vás špatného studenta nedělá. Ne za všechny špatné známky může učitel.

b) naše maturanty

Čas ve 4. ročníku běží podle svých pravidel. Čím blíže k maturitě, tím se zrychluje.

NESLYŠÍCÍ, SENIOŘI NEBO STROMY? – KDO SLAVÍ?

KALENDÁRIUM – ZÁŘÍ, ŘÍJEN

Ahoj všichni, asi byste tomu ani nevěřili, ale v uběhlých a v těch následujících dnech si můžete prožít řadu Dní, o kterých možná nemáte ani tušení. Na úvod by mě zajímalo, kolik odvážlivců z řad čerstvých držitelů řidičských průkazů, oslavilo Den bez aut a vyrazilo do té naší dopravní džungle po svých. O den později nastal čas naučit se něco nového, tak kdo z vás už ovládá něco z Brejlova písma? V říjnu si vzpomeňte, že máte taky babičky a dědečky, a nezapomeňte se usmívat od ucha k uchu... Mimo to můžete zasadit pár stromů a podpořit tak naši zeleň. A na konci října buďte hrdí na to, že jste taky Češi a společně oslavme 100 let od vzniku Československa.

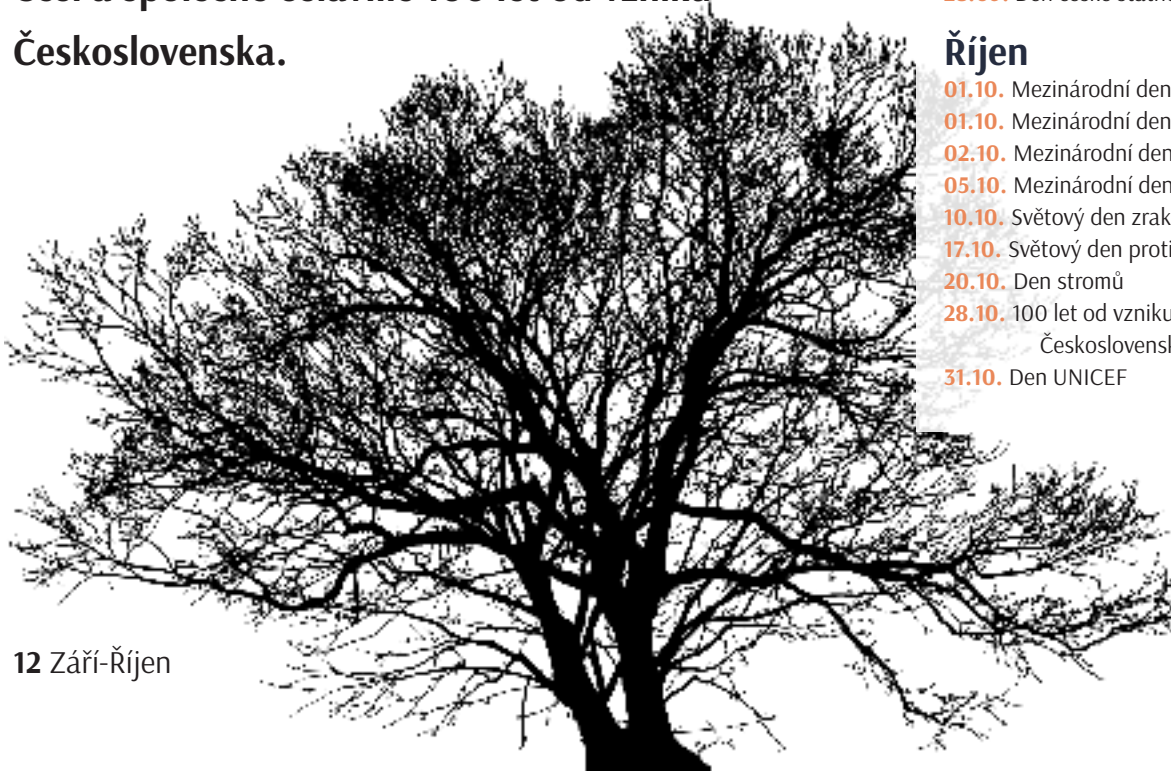

Září

- 07.09. Den otevřených dveří památek v ČR
- 08.09. Mezinárodní den gramotnosti
- 21.09. Mezinárodní den Alzheimerovy choroby
- 22.09. Mezinárodní den bez aut
- 22.09. Mezinárodní den antikoncepce
- 23.09. Mezinárodní den pro neslyšící
- 27.09. Světový den cestovního ruchu
- 28.09. Den české státnosti

Říjen

- 01.10. Mezinárodní den vegetariánství
- 01.10. Mezinárodní den seniorů
- 02.10. Mezinárodní den nenásilí
- 05.10. Mezinárodní den úsměvu
- 10.10. Světový den zraku
- 17.10. Světový den proti chudobě
- 20.10. Den stromů
- 28.10. 100 let od vzniku samostatného Československa
- 31.10. Den UNICEF

GYMNÁZIUM A 28. ŘÍJEN 1918 V MLADÉ BOLESLAVI

**V pondělí 28. října ráno se oktaváno-
vi Zdeňku Kalistovi do školy nechtělo.
Raději zašel do „redakce“ studentského
časopisu Domov, který se spolužáky vedl.
Na mladoboleslavském gymnáziu (sídli-
lo tehdy v křídle městského úřadu na dneš-
ním Komenského náměstí) mezitím vlád-
l naprostý klid. Kalista se o půl čtvrté vydal
na nádraží, rozhodnut zajet do Benátek za
rodiči (a pro potraviny, jichž se na sklon-
ku války zoufale nedostávalo).**

Došel jenom k Havelskému hřbitovu, když „vidím, jak Riegrovou třídou [dnešní třídou Václava Klementa] se valí jakýsi zástup, jehož konce jsem nemohl dohlédnout. Lidé na chodníku vzrušeně, v pobíhali. Někteří se objímali. Jiní vyskakovali bláznivou radostí. Vrh-
nul jsem se vstříc davu jehož prvních řadách jsem rozeznával montérky dělníků z Laurinky. A sotva jsem uběhl pár kroků, postihl jsem nápisy na standartách nad hlavami prvních pochodujících: „Rakousko-Uhersko kapitulovalo, Ať žije naše samostatnost.“

V Mladé Boleslavi se zvěst o proklamaci státní samostatnosti rozšířila právě od dělníků z automobilky, kteří byli napojeni na domácí odboj. Průvod dorazil na Staroměstské náměstí, kde sídlily úřady. V hotelu Věneček se ustavoval Revoluční okresní Národní výbor, jehož úkolem bylo převzít moc a kontrolu nad situací, a jeho členové k davu promlouvali, vysvětlovali situaci a nabádali ke klidu.

Leč neklidní oktaváni chtěli místo klidu dělat revoluci. Před necelými dvěma lety ještě coby sextáni upřímně vyjadřovali „hlubokou bolest“ nad úmrtím císaře Františka Josefa I. V létě 1918 již tytéž žáky nejvíce vzrušovala přítomnost italských válečných

zajatců ve městě, s nimiž se snažili navázat kontakty. Rakousko-Uhersko v jejich očích (ostatně jako v očích většiny české společnosti) již ztratilo i zbytky legitimacy. Studenti svůj postoj dali jasně najevo na svátek svatého Václava. Od května 1916 platilo nařízení, že každá školní mše musela být zakončena zpěvem hymny „Zachovej nám, Hospodine!“ Studenti měli jasno: „1918 však svatováclavský svátek nemohl vyzněti rakouskou hymnou!“ A tak 28. září 1918 „jen katecheta u oltáře, jeden z profesorů a dva nebo tři primáni začali zpívat“, zbytek mlčel.

Když se dělníci z automobilky začali trosit ze Staroměstského náměstí pryč, studenti se zmocnili praporu a účtování se starým řádem mohlo pokračovat. Nyní se šlo do kasáren v Jičínské ulici žádat propuštění italských zajatců. Posádka byla ostře vyzbrojená, nikdo však neměl zájem eskalovat napětí. Narychlo povolaný zástupce Národního výboru se dohodl s velitelem, že zajatci budou propuštěni. Za tuto akci se však studenti vděku nedočkali. A nešlo pouze o nebezpečí, které hrozilo. Přítomnost Italů ve městě totiž nevzrušovala výhradně dospívající mládež, ale – a možná ještě více – ženskou část populace. Předsednictvo Národního výboru si stýskalo, že „od chvíle, kdy italským důstojníkům poskytnuta byla svoboda, zapřadá s nimi celá řada žen a děvčat známosti, které vymykají se taktu a prosté společenské slušnosti“.

Učitel dějepisu a zeměpisu Zdeněk Kamper, roku 1937 inicioval pojmenování gymnázia po Josefu Pekařovi.

Den zdaleka nekončil a další hrdinské skutky na studenty ještě čekaly. Jakmile se dozvěděli, že Národní výbor hledá dobrovolníky na noční hlídky, okamžitě se chvátali do Věnce přihlásit. Za to již vděk následoval, ovšem průběh hlídky tak čacký nebyl. Zdeněk Kalista na

místním nádraží narazil na vojáka, který střežil nákladní vlak a o světodějných událostech nic netušil. Sice hájil fakticky zhroucenou moc, ale na rozdíl od obránců rodící se moci měl pušku, a tak Kalista strategicky ustoupil.

V úterý ráno již Kalista na gymnázium dorazil. Stejně se nedalo čekat, že se bude vyučovat. Hned ráno žáci, „většinou ozdobeni národními stuhami“, pomohli korpulentnímu školníkovi Kolínskému sejmut z průčelí dvouhlavého rakouského orla, načež se – ke zděšení opatrného zastupujícího ředitele Aloise Hubky – jali likvidovat portréty císařského páru a radili se, jak samostatnost oslavit. Neméně horečně se ovšem rokovalo i ve sborově. Nakonec byli žáci odvedeni do školní kaple, kde jim Hubka ozřejmil situaci. Poté nastala chvíle dějepisce Zdeňka Kampera.

Je nevděčnou úlohou učitele dějepisu uvádět v průběhu jakéhokoliv dějinného zlomu aktuální dění v soulad s tradicí. Před necelými čtyřmi lety Zdeněk Kamper přednášel u příležitosti výročí intronizace Františka Josefa I. „o významu vlády Jeho Veličenstva pro říši a hlavně pro naši vlast“. V letech válečných pak dělal řediteli častý doprovod na hejtmánství, kde ujišťovali o loajálním smýšlení sboru i žáků „s prosbou, aby na stupních Nejvyššího trůnu bylo tlumočeno“. Ať už se mu 29. října 1918 v hlavě honilo cokoli, Kamper v sobě v oné chvíli nezapřel žáka Josefa Pekaře a svůj projev pojal státoprávně – jako historii české státnosti. Všichni zazpívali „Kde domov můj?“ a tím vyučování skončilo. Oktavání se již stihli dohodnout, že na večer připraví lampionový průvod, a tak všichni prchali, aby vzali útokem papírnictví a prodejny svíček, „o občany profesory jsme se nestarali – bylať svoboda!“

Ani tím se však oslavy nevyčerpaly: na pátek 1. 11. svolal Národní výbor velikou manifestaci a tábor lidu celého Pojizeří „na oslavu naší svrchované samostatnosti“, samozřejmě i s účastí studentů. A aby oslav nebylo málo, na 8. listopad byla na všech školách nařízena připomínka výročí bitvy na Bílé hoře (v dobovém výkladu příčiny „staleté potupy a pohany“, kterou smyla státní samostatnost). Ve výroční zprávě vedení školy neopomnělo zdůraznit, že slavnost se uskutečnila přesně „podle daných pokynů“.

Právě na tom lze ilustrovat rozpor mezi přístupem studentů a učitelů k novému státu. Studenti proklamovanou svobodu a demokracii přijali bez výhrad. Sami se svou aktivitou stali hlavním činitelem přechodu gymnázia do nové reality. U učitelů, ačkoliv vznik Československa rovněž vítali, naopak přetrvával postoj subalterních státních zaměstnanců. Sami do vývoje nezasahovali, nýbrž vyčkávali na pokyny od nadřízených orgánů. Současně však nijak neblokovali, ba nakonec i podporovali veřejné angažmá svých žáků.

I když 8. listopadem slavnostní dny skončily, výuka se toho roku nemohla pořádně rozeběhnout (a to ji již na počátku října přerušila epidemie nebezpečné španělské chřipky): „Dne 12. listopadu byl v prvních dvou hodinách vyučování přerušeno výsledkem porady a vyučování pak pro naprostý nedostatek paliva na neurčitou dobu zastaveno. Vyučování se opět počalo teprve dne 3. ledna 1919.“

Zdeněk Kalista, na podzim 1918 oktáván, pozdější historik, žák Josefa Pekaře.

Aktivita oktávánů si mezitím našla jiný cíl: zkonstatěle předpisy. Na gymnáziu se rodily zárodky studentské samosprávy. Většina učitelů se vůči žákům chovala maximálně vstřícně. Kalista správně postřehl, že „některým profesorům vyvstávala před očima trochu nepříjemně jejich loajální činnost za války, kterou se hradili proti náporům všelijakých asentýrů a povolání vojenských, a jak se zdá, báli se, aby jim ji někdo nevytkl“. Bylo však zřejmé, že prozatím nejasná hranice mezi právy a povinnostmi žáků bude muset být dříve či později opět vymezena. Představy žáků a učitelů na sebe musely dříve či později narazit.

V listopadu 1918 zůstávalo otevřené, kdo z tohoto střetu vzejde jako vítěz. A tak se prvním vítězem října 1918 staly dívky. Gymnázium bylo totiž stále ještě školou chlapeckou, dívky zde studovat mohly, ovšem pouze jako privatistky. Jednalo se o omezující postavení a např. k účasti v nepovinných předmětech musely podávat žádosti. Již 19. listopadu 1918 ministerstvo školství a národní osvěty tento omezující předpis zrušilo a privatistky převedlo do kategorie veřejných žákyň (s jedinou výjimkou, že se nemohly účastnit tělocviku).

Dne 14. února se pedagogický sbor sešel k pololetní poradě. V jejím závěru si vzal slovo učitel Josef Bradáč a „poukázal na rozpor mezi kázeňským řádem a zjevy vyššími z organisace studentstva“. Seznam porušovaných zákazů byl dlouhý a pestrý: „účast ve spolcích, pořádání samostatných zábav a přednášek, kouření, návštěva hostinců, pořádání tanečních a jiných zábav bez dovolení a vědomí učitelského sboru.“ Bradáč uhodil na citlivé místo. Rozproutdila se dlouhá diskuse. Sbor se shodl, že sice studentskou samosprávu dosud podporoval, avšak „shledává, že by snahy ty, jak se nyní jeví a organizačně provádějí, nevedly ke zdárným výsledkům výchovným ani vyučovacím.“ Revoluční doba volnosti končila, nastával čas masyrkovské drobné, užitečné práce...

1. listopadu 1918 se na Staroměstském náměstí uskutečnil veliký tábor lidu.

Titulní list slavnostního čísla Mladoboleslavských listů z 1. listopadu 1918.

MOJE LETNÍ PRÁCE V USA

Jak se říká, tak s věkem přichází moudrost. Každým rokem poznáváme, že i když se nám nechce, musíme pracovat. Střední škola je ideální dobou, kdy si můžeme zkusit různá povolání a získávat tak potřebné zkušenosti pro náš budoucí život. Dle mého názoru, čím víc povolání člověk za mlada vyzkouší, tím spíš bude vědět, kde se chce později uchytit.

O sobně jsem již zakusil několik druhů práce, převážně humanitně zaměřené, ovšem ani jedna mi nepřinesla tolik jako práce v USA. Samozřejmě není jednoduché legálně práci ve Spojených státech sehnat a ne každému se to povede. Ovšem pokud se to povede, je to stejně jako studium v zahraničí obrovský soubor zkušeností. Jak tedy práci v USA sehnat a co to vlastně obnáší? Jako jakákoliv jiná návštěva USA, i tato pracovní návštěva vyžaduje vízum. Aby vám bylo vízum uděleno, je třeba mít práci již domluvenou a potvrzenou předem. K tomu slouží nespočet agentur operujících po celé České republice. Taková organizace ve Spojených státech vyhledává zaměstnavatele a domlouvá s nimi spolupráci. Na základě vašich osobních informací vám organizace najde několik nabídek a vy si dle vlastního výběru můžete zvolit. I přesto, že byste se rozhodli jet a pracovat, doporučuji nechat si nějaké peníze do začátku, aby bylo do první výplaty z čeho žít. I když pronajmutí organizace a letenky něco stojí, tak si jde v USA dobře vydělat. Aktuální průměrný plat je \$865 za týden, tedy asi 19.700Kč týdně. Za měsíc si tedy s dobrou prací vyděláte asi 75.000Kč čisté mzdy. Já osobně jsem byl toto léto na pět týdnů pracovat v USA a nemohu si zkušenosti vynachválit. Osobně jsem dělal ve firmě Western Roofing, Idaho, kde jsem měl plat \$13/h. Samozřejmě je třeba počítat s výdaji za případný pronájem bytu či

auta a stravu. Když se ale ohlédnu zpět na práce, které jsem již předtím sám zakusil, tak takhle byla ta nejpřínosnější - a to hlavně pro zlepšení jazyka, pochopení jiné kultury a cizí politiky. Proto plně doporučuji práci v zahraničí zkusit. Zkušenosti, jež to přináší jsou neocenitelné, a u nás pravděpodobně nezískatelné.

STUDENTSKÝ PARLAMENT DR. JOSEFA PEKAŘE

Dne 4.10.2018 se na naší škole uskutečnily již tradiční studentské volby, které studentům umožňují vyzkoušet si volby nanečisto a rozšiřují povědomí studentů o politice. Tentokrát se jednalo o volby komunální. Volby probíhaly opět pod záštitou studentského parlamentu a materiály poskytla organizace JSNS. Voleb se mohli zúčastnit studenti vyššího gymnázia a také již patnáctiletí studenti ze 4.O. K volbám chodili studenti v rámci vyučovacích hodin se svými profesory.

Letos si volební komise pochvalovala vysokou účast a spořádanost voličů. Dohromady se voleb zúčastnilo 326 studentů a volby vyhráli STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ.

Rád bych touto cestou poděkoval za precizní organizaci Studentskému parlamentu naší školy, především členům volební komise, a samozřejmě také všem kantorům, studentům a vedení školy, kteří se voleb zúčastnili nebo se na nich jinak podíleli.

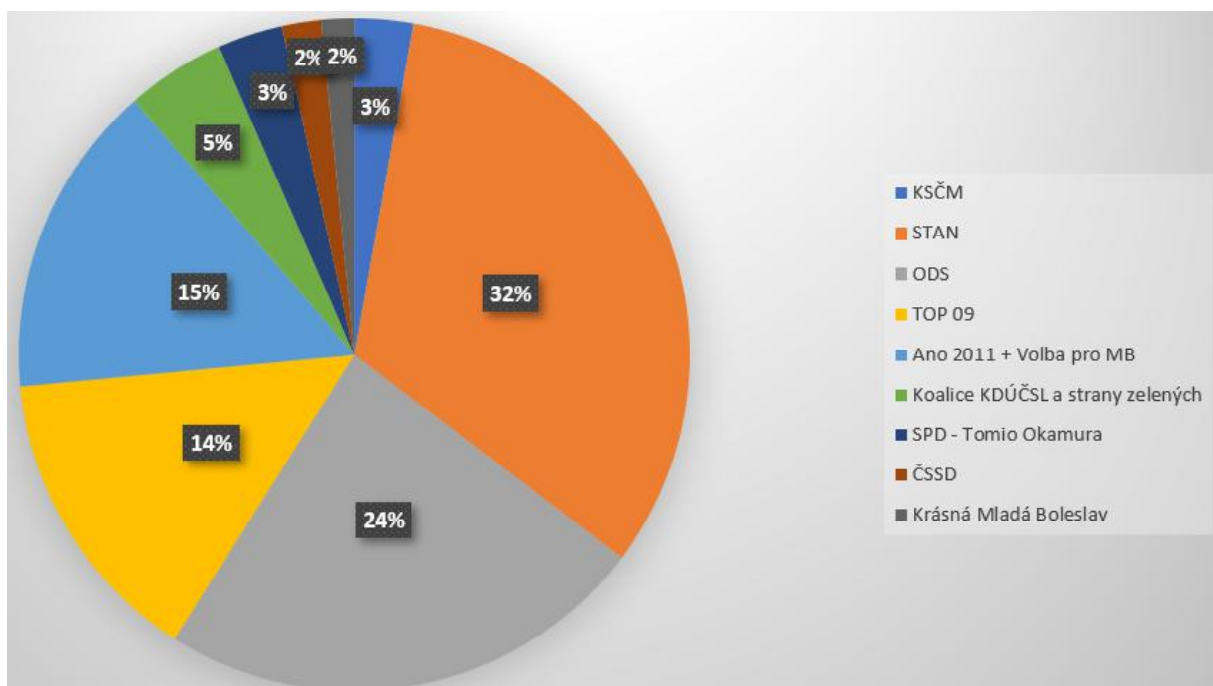
Celkové výsledky voleb:

1. STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ
2. OBČANSKÁ DEMOKRATICKÁ STRANA
3. ANO 2011+VOLBA PRO MLADOU BOLESLAV
4. TOP 09
5. KOALICE KDÚ-ČSL A STRANY ZELENÝCH
6. STRANA PŘÍMÉ DEMOKRACIE – TOMIO OKAMURA (SPD)
7. KOMUNISTICKÁ STRANA ČECH A MORAVY
8. ČESKÁ STRANA SOCIÁLNĚ DEMOKRATICKÁ
9. KRÁSNÁ MLADÁ BOLESLAV

GYMNAZIA

strana, hnutí, koalice	počet hlasů	pořadí
KSČM	9	7
STAN	103	1
ODS	75	2
TOP 09	46	4
Ano 2011 + Volba pro MB	48	3
Koalice KDÚČSL a strany zelených	15	5
SPD - Tomio Okamura	10	6
ČSSD	6	8
Krásná Mladá Boleslav	5	9
Neplatné	326	9

KDE SKONČILI NAŠI ABSOLVENTI

Z R. 2018

Aktuální téma hlavně pro nás, čtvrtáky. Ač se to nezdá, čtyři roky na střední utečou jako nic a i vy se budete rozhodovat, kterým směrem se bude obracet vaše budoucnost. Pojďme se společně podívat, jakou cestou se rozhodli jít naši absolventi, kteří maturovali v minulém školním roce.

V roce 2018 absolvovalo na našem gymnáziu celkem 116 žáků, z tohoto počtu 98,3 %, což je 114 studentů, podalo přihlášku k dalšímu vzdělávání.

Celkem bylo zaevidováno: 331 přihlášek (což činí 2,85 přihlášky na absolventa).

Z toho:

- 306** – přihlášek na tuzemské vysoké školy
- 21** – přihlášek na zahraniční školy
- 4** – přihlášky na jinou formu pomaturitního studia

Z počtu přihlášek na vysoké školy bylo:

- 24,5 %** na přírodovědné obory
- 16 %** technické obory
- 23,5 %** na humanitní a sociální studia
- 17,2 %** na ekonomické obory
- 12,6 %** pedagogické obory
- 3,6 %** na FTVS, PA, UO
- 2,6 %** na umělecké VŠ

A jak to dopadlo:

Celkem na další formu studia nastoupilo 112 ze 116 absolventů.

VŠ v ČR – 104 absolventů

VŠ v zahraničí – 4 absolventi

Jiná forma pomaturitního studia – 4 absolventi

Trendy ve srovnání s předchozím rokem:

-snížení zájmu o studium práv (12 přihlášek, 4 absolventi nastoupí ke studiu)

-zvýšení zájmu o studium zahraničních VŠ (20 přihlášek, 4 absolventi nastoupí ke studiu)

-studium medicíny: 22 přihlášek, 2 nastoupí

Děkujeme paní prof. Daně Patočkové (výchovné poradkyni), že nám poskytla potřebná data.

DOTEKY STÁTNOSTI - EXKURZE DRUHÁKŮ

Už když jsem se ráno 24.září blížila ke škole, bylo mi jasné, že počasí naší exkurzi přát nebude. Na tvářích některých studentů se mísila ospalost s nachlazením, a i přesto, že jsme byli osvobozeni od pondělního vyučování, málokdo skákal nad tímto výletem radostí.

Naším cílem bylo zhlédnout výstavu Doteky státnosti, uspořádanou u příležitosti stého výročí vzniku Československé republiky v areálu Jízďárny na Pražském hradě. Ještě předtím jsme ale měli v plánu udělat malou prohlídku okolí, a to i přesto, že někteří z nás podcenili krutost počasí a už před školou se klepali jako osiky.

Naší první zastávkou se stalo III. nádvoří Pražského hradu, a to rovnou ze dvou důvodů: prvním z nich byl obelisk, umístěný sem r. 1928 při desátém výročí vzniku Československa, jenž je úzce spjat s posvátným pahorkem Žiži, na kterém se konala volba knížat; druhým byla sama majestátní katedrála svatého Víta, jež je nejvýznamnějším českým římskokatolickým kostelem a ozdobou Prahy.

Katedrála však není původní budovou, která na tomto místě stála. Původně to byla rotunda, kterou nechal postavit kníže Václav a v níž byl také pohřben. Ta měla být na přání Spytihněva II. přestavěna kvůli nedostačujícím rozměrům na baziliku sv. Víta, Vojtěcha a Panny Marie. Následně se kvůli povýšení pražského biskupství na arcibiskupství rozhodl Jan Lucemburský roku 1344 položit základní kámen Katedrály svatého Víta a tím započít další přestavbu.

Mezi lety 1873–1929 byla přistavěna zadní část katedrály spolu s dvěma věžemi, přičemž jejich dostavba se chystala k tisíciletému výročí zavraždění svatého Václava.

Dále jsme navštívili baziliku svatého Jiří, která patří mezi nejstarší české kostely a sloužila také jako pohřebiště Přemyslovců, například knížete Vratislava I. či svatě Ludmily.

Po krátkém putování po památkách jsme dostali rozchod, což ale mělo ve většině případů za následek jediné: úprk do vyhřátých obchodů, kde jsme si mohli nechat rozmraznout kosti. Mimoto jsme volno využili například k procházce Nerudovou ulicí, návštěvě Karlova mostu či pozorování výměny stráží.

Následně jsme zamířili na místo, kam jsme celou tu dobu vlastně směřovali...

Výstava Doteky státnosti byla uspořádána při příležitosti stoletého výročí vzniku Československa v Jízďárně Pražského hradu Vojenským historickým ústavem ve spolupráci s dalšími pořadateli.

Jejím cílem je poukázat, že navzdory těžkým časům, které tato země prožila, bylo stále mnoho lidí ochotno za ni bojovat a položit život. Nenechali zvítězit pocity strachu a bezmoci a to je něco, za co bychom jim měli být vděční.

Mezi exponáty patřily například i olympijské medaile a dresy českých reprezentantů, nejvyšší státní vyznamenání, návrhy i dřívější podoby státních symbolů, dokumenty týkající se vyhlášení mobilizace v roce 1938, Mnichova či dopisy Milady Horákové ze žaláře.

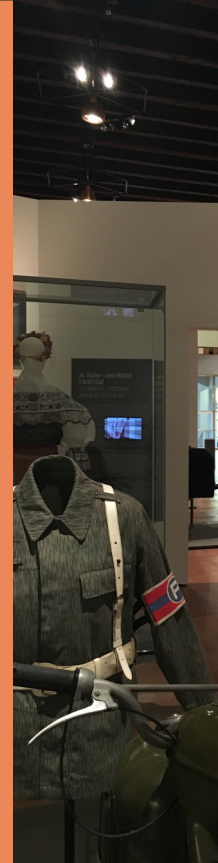
Součástí výstavy byla také produkce krátkých videí, ve kterých jsme mohli sledovat novoroční projevy a sliby prezidentů, přičemž za našimi zády byly zároveň vystaveny výroky hlav České republiky. „Nerozčilujme se otázkami hospodářskými a politickými – problém dneška není jen hospodářský a politický, nýbrž především mravní.“ Tomáš

G. Masaryk, 1934.

Dalo by se říci, že každý ze studentů, jenž projevil alespoň trochu zájmu o Doteky státnosti, si něco odnesl. Ať už to byl příběh o tom, jak se našim státním symbolem stal dvojocasý lev nebo například odkud se vzala slova „Pravda vítězí“.

Po hodině strávené v prostorách

výstavy, jsme se vydali zpátky domů. „Obtěžkáni“, teda alespoň doufám, myšlenkami a s promrzlými končetinami.

NAŠE NÁRODNÍ ID

Národní identita, dle definice je: „Osobitě a uvědomělé kulturní a politické společenství, na jehož utváření mají největší vliv společné dějiny a společné území. Jednotlivé národy se vymezují třemi hledisky – kulturně, politicky a psychologicky.“

Tento komplexní pojem vždy hrál a pravděpodobně i vždy bude hrát významnou roli v dějinách jak České republiky, tak ostatních států. Na otázku, proč by tomu tak mělo být, je poněkud až moc jednoduchá odpověď – a to: protože národní identita je právě tou pomyslnou spojnicí mezi státem a jejími obyvateli, a tak propojuje tyto dvě neoddělitelné entity.

Píše se rok 2018, žijeme na místě, kde nás ráno probouzí zpěv ptáků, a ne dunění bomb. Ve svobodné zemi, která nám nebrání vycestovat do zahraničí. I přesto většina českého národa nesdílí lásku ke své rodné vlasti, a když ano, jako důvod udávají spíše sport a vědu, nikoliv demokracii či společenské hodnoty. Co tedy vede český lid k této nelásce a je tento postoj odůvodněný? Ano i ne, aneb všechno nemusí být tak černobílé, jak se může zpočátku zdát.

Pojďme si tedy tuto problematiku rozebrat postupně a z více zorných úhlů. První, co se spoustě lidí vybaví, když se řekne slovo stát, je politika, politický systém a podobné výrazy. My, obyvatelé České republiky, žijeme ve svobodném státě, ale jak říkal i sám T. G. Masaryk – svoboda nutně neznamená demokracii. V popředí zájmu jsou politici, na jejichž účet si jen málokdo bere servítky. Lidem vadí korupce, manipulace a veškeré lži a nepravdy. Avšak můžete se na tyto lidi vůbec hněvat, když prezident naší republiky pálí trenýrky a premiér je trestně stíhanou osobou? Je těžké cítit lásku k národu, když člověk cítí takový disrespekt k těm, kdo jsou v jeho popředí. Na druhou stranu, nebyl náhodou prezident, poslanci i premiér, zvoleni z řad vlastního, svobodného národa?

Co je také dobrým ukazatelem hloubky národní identity, je způsob slavení státních svátků. Přenesme se nyní na chvíli do USA na 4.července nebo do Irsku na 17.března. A co uvidíme? Vzduchem vlají vlajky, lidé jsou v ulicích a jsou hrdí. A teď se vraťme zpět k nám, domů, v den prakticky jakéhokoliv svátku. Vlajky byste hledali jen marně a ulice tu sice jsou, ale bez lidí. Ne že bychom to neuměli, být vlastenečtí, například když se jedná o Olympiádu nebo Mistrovství světa v hokeji, pak je projevena trocha hrdosti.

IDENTITA

Otázkou však zůstává, zda se toto krátkodobé vlastenectví dá vůbec považovat za součást národní identity.

Když se vrátíme ke třem hlediskům vymezujícím národ v úvodní definici. Politické a kulturní stránce věci jsme se již věnovali, pak zbývá jen faktor psychologický, který je neméně důležitý. Vzhledem k tomu, že lidská bytost je organismus v mnoha směrech nedokonalý, je zároveň i ovlivnitelný. Asi jeden z neaktuálnějších problémů světa je globalizace, která určitým způsobem stírá rozdíly mezi jednotlivými kulturami a národy. Tím se ztrácí to, co je jednou ze základních složek národní identity, tedy vědomí, že národ, jehož jsem součástí, je ve svém jádru jedinečný. Někteří lidé hodně apelují na rodinu, vrstevnickou skupinu a školu, které jsou z pohledu psychologie základními skupinami ovlivňujícími naši osobnost. Od útlého věku si vědomě i nevědomě kopírujeme vzorce chování ostatních, které se

stávají naší součástí, a my je pak předáváme dál. Proto lze hledat odpověď na otázku naší národní identity i v této sféře.

Stát bez svých obyvatel je jako dům bez lidí. A protože jsou to právě lidé, kteří dělají z domu domov

a ze státu národ, neměli bychom opomíjet všechny ty, kteří v minulosti bojovali, riskovali životy své i svých blízkých, aby vybojovali zem, kde žijeme dnes. Avšak pro nás, kteří nezažili válku ani nadvládu komunismu a zatím celý svůj život trávíme ve víceméně svobodné zemi, je těžké si to vůbec představit, natož mluvit o silném pocitu národní identity. Člověk má tendenci uchylovat se ke svým kořenům, ke svému národu, právě v časech zlých a temných. Národní identita je velmi křehkým celkem a musí se neustále budovat a hýčkat. A fakt, že v této době upadá národní identita většiny obyvatel České republiky, je chmurný. Ale možná by právě toto mohlo být potenciálním impulzem, abychom otevřeli oči a uviděli, jak je naše malá země, plná velkých lidí, nádherná.

REDAKCE

šéfredaktor:
TOMÁŠ SUCHÝ

radaktoři:

TEREZA ALTMANOVÁ
PAVEL PROKORÁT

příspěvatelé:

SOFIE ANNA JANEBOVÁ
VALERIE KOPEJSKOVÁ
PROFESOR FUTTERA
ELIŠKA SUCHÁNKOVÁ
MICHAELA OPLTOVÁ
ELIAS SCHÖBEL
ALEŠ PROKOP
LEONTÝNA DUTÁ
PETRA SUNTYCHOVÁ
VOJTA VOLDÁN

grafika:

FILIP JANEČEK

fotograf:

MATĚJ PROKORÁT

jazyková konzultantka:

VĚRA JANEČKOVÁ

NAPIŠTE NÁM!

Náš e-mail můžete nalézt na adrese:

studentrevue@gmail.com

Také máme vlastní blog!

Student Revue má vlastní blog na webové adrese:

<http://studentrevue.blogspot.cz>

Moc se na vaše příspěvky těšíme!

REDAKCE STUDENT REVUE

PŘÍŠTÍ TÉMA:

PROFESE

MÁTE UŽ DOČTENO?

pokud ano, budeme moc rádi, když časopis vrátíte na školní parapet, aby si ho mohl přečíst i někdo jiný.

DĚKUJEME!